

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

'Υπό τοῦ κ. ΑΧΙΛΛΕΩΣ Ζ. KOMINOY

Αἱ δασικαὶ ἰδέαι τῆς οἰκονομικῆς μας πολιτικῆς κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον ἔχουν παραμείνει σχεδὸν ἀναλλοίωτοι: Ἐπιδιωξίες δημοσιονομικῆς ἴσορροπίας καὶ νομιματικῆς σταθερότητος, πραγματοποίησις ἐπενδύσεων εἰς στρατηγικὰ σημεῖα τοῦ τομέως τῆς μεταποιήσεως, προώθησις καὶ ἐκμηχανισμὸς τοῦ ἀγροτικοῦ τομέως, παντοειδῆς ἐνίσχυσις τοῦ τουρισμοῦ καὶ ἐκτέλεσις ἔργων ὑποδομῆς. Ἐάν μάλιστα κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὰς κεντρικὰς ἐπιδιωξίες τοῦ πενταετοῦ προγράμματος ἢ ἵδια γραμμὴ ἀκολουθεῖται καὶ δύο ἀφορᾶ τὴν οἰκονομικὴν πολιτικὴν τοῦ ἀμέσου μέλλοντος.

Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ προσπάθεια αὐτῇ ἀπέδωσε: "Ἐχομεν σημαντικὴν αὔξησιν τοῦ μέσου ἐπενδύσεων καὶ κεφαλὴν εἰσοδήματος, αὔξησιν τῆς τουριστικῆς κινήσεως, ἔξυγίασιν τῶν νομιματικῶν καὶ δημοσιονομικῶν μας πραγμάτων.

ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΕΙΣ ΧΑΜΗΛΟΝ ΕΠΙΠΕΔΟΝ;

Τὸ πάρακον δύμας ὀῷρισμένα καίρια σημεῖα τὰ ὅποια ἐπιβάλλουν σοδαράς ἀνησυχίας. Ἐν πρώτοις, δλαι αἱ ἐνδείξεις πείθουν ὅτι δὲν εἶναι καθόλου ἐξησφαλισμένος καὶ διὰ τὸ μέλλον δημιουργὸς ρυθμὸς αὐξήσεως τοῦ εἰσοδήματος τῆς χώρας. Ἡ γενικευθεῖσα κρατικὴ παρέμβασις πρὸς ἐξασφάλισιν ἴκανοποιητικῶν εἰσοδημάτων εἰς τοὺς ἀγροτικοὺς παραγωγούς, ἡ δλονὲν καὶ σαφέστερον διαφαινομένη εἰς τὸν ὄριζοντα ἀδυναμία τῆς ἐγχωρίου παραγωγῆς νὰ συναγωνισθῇ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν καὶ τὰς διεθνεῖς ἀγορὰς τὰ δροειδῆ προϊόντα τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡ μεγάλη πίεσις ποὺ θὰ ἀσκηθῇ ἐπὶ τῆς ἐγχωρίου παραγωγῆς ὡς ἐκ τῆς συγδέσεως μας μὲ τὴν Κοινὴν Ἀγοράν, ἡ ἀπειλητικὴ διαμόρφωσις τοῦ ισοζυγίου μας ἐξωτερικῶν πληρωμῶν μὲ τὴν διαρκῶς χειροτερεύουσαν σχέσιν εἰσαγωγῶν - ἔξαγωγῶν καὶ ἡ πλήρης ἐξάρτησις τοῦ ἐξωτερικοῦ μας ισοζυγίου ἀπὸ μίαν διαρκῶς αὐξανομένην συμβολὴν τῶν ἀδηλῶν πόρων, ἐπιβάλλουν προσεκτικὴν ἐπαγκεέτασιν τῆς οἰκονομικῆς μας πολιτικῆς. "Ολαι αὐταὶ εἶναι ἐνδείξεις ὅτι κινδυνεύομεν νὰ ἐγκλωβισθῶμεν εἰς ἕνα φαῦλον κύκλον χαμηλῆς ισορροπίας καὶ οἰκονομικῆς στασιμότητος.

Μονιμωτέρα αὔξησις τῶν ἐγχωρίων εἰσοδημάτων προϋποθέτει νέας διεξόδους διὰ τὴν ἐγχωρίου παραγωγῆς. Καὶ αἱ διεξόδοι αὐταὶ μὲ τὴν σημερινὴν διάρθρωσιν τῆς οἰκονομίας μας καὶ μὲ τὰ σημερινὰ ἐπίπεδα παραγωγικότητος τῆς ἐλληνικῆς ἔργασίας καὶ τοῦ κόστους παραγωγῆς εἶναι προβληματική. Ἡ γοργὴ αὔξησις τῶν ἀδηλῶν πόρων, ποὺ ἐδημιουργήσε πρόσθετον ἐνεργὸν ζήτησιν εἰς δλους τοὺς τομεῖς τῆς ἐγχωρίου δραστηριότητος ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐξησφάλισε τὸ ἐξωτερικὸν ισοζυγίον παρὸ τὰς ἀλματωδῶς αὐξανομένας εἰσαγωγικὰς ἀνάγκας δὲν εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ συνεχισθῇ μὲ τὸν ἰδιον ρυθμὸν καὶ εἰς τὸ μέλλον. Αἱ ἔξαγωγαί μας ποὺ ἀποτελοῦν προϋπόθεσιν διὰ κάθε μονιμωτέραν καλυτέρευσιν τῶν διαρθρωτικῶν μας ἀδυναμιῶν, λιμνάζουν ἀπὸ τετρατείας.

Τὸ παράδοξον δύμας εἶναι ὅτι ἐγὼ ἔχει ἐπισημαθῆ εἰς ἐπισήμους καὶ μὴ ἀνακοινώσεις ἡ ἀνάγκη δειλιώσεως τῶν συγθηκῶν καὶ εἰς τοὺς τρεῖς τομεῖς ἦτοι τῆς αὔξησεως τῆς παραγωγικότητος τῆς ἔργασίας, τῆς μειώσεως τοῦ κόστους τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς ισχυρᾶς προωθήσεως τῶν ἔξαγωγῶν, παριστάμεθα καθημερινῶς

μάρτυρες μέτρων τὰ ὄποια δυσχεραίγουν τὴν πραγματοποίησιν τῶν δασικῶν αὐτῶν ἐπιδιώκειν καὶ σύδεις ἀγνιτρά η διαιραρύπεται.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ ΕΠΙΔΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΑΞΙΣ

Θὰ ἀγαφέρωμεν ἐν παράδειγμα δι' ἔκστην ἐκ τῶν τριῶν δασικῶν ἐπιδιώξεων.
Πρῶτον: "Ολοὶ παραχολουθοῦμεν τὴν σημειουμένην καθημερινὴν διαρροήν εἰς τὸ
ἔξωτερικὸν εἰδίκευμένων ἐργατικῶν στελεχῶν τῆς διοικητικῆς, ἀμεσον ἀποτέλεσμα
τῆς ὅποιας εἶναι μοιραίως ή πτώσις τῆς παραγωγικότητος τῆς ἐργασίας. Οὐδεὶς δ'
μως ἀρμόδιος ἐσκέψθη — παρὰ τὴν εὐκολίαν μὲ τὴν ὅποιαν τόσαι παρεμβατικαὶ
τὴν αἰμορραγίαν.
— ταῦτα λύσισις μέτων διὰ τὴν αὔξη-

Δευτέρου: Από τὰς ἀναριθμήτους περιπτώσεις ληφθεως μετρων στα την αὐτήν την περιοχήν, έτσι τῶν ἑσόδων τοῦ δημοσίου η παρακρατικῶν ὀργανισμῶν (φόροι ώπερ τρίτων, επιβαρύνσεις ΙΚΑ, τιμολογιακή πολιτική διογχώνουσα τὴν τιμὴν τῶν πετρελαιοειδῶν, κλπ.) ἔχει καταστῆ σαφέστατον ὅτι αἱ δημόσιαι η δημόσιου δικαίου ἀρχαὶ δὲν διστάζουν νὰ δημιουργήσουν ίδιους πόρους ἀδιαφοροῦσα ἐντελῶς διὰ τὰς ἑτοῖς τοῦ κόστους τῆς παραγωγῆς ἐπιπτώσεις τῶν ἐνεργειῶν των. Τι ἀλληλ ἀπόδειξις χρειάζεται διὰ νὰ φανῇ ὅτι παρὰ τὰς δηλωσέις εἰς τὴν πρᾶξιν δὲν ἔχομεν συνειδητοποίησει ὅτι κάθε ἐπιβάρυνσις τοῦ κόστους ἀποτελεῖ πλήγμα στρεφόμενον ἐναντίον τῆς οἰκονομικῆς μας προσδόου;

τίχογομικής μας πρόσδου; Τρίτον: Εἰς πρόσφατον μελέτην ἀνωτάτου κρατικοῦ λειτουργοῦ ἀναφέρεται ὅτι ὅχι ὀλιγώτεραι ἀπὸ ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ παρεμβάσεις διαφόρων ἀρχῶν καὶ παραγόντων εἴναι ἀπαραίτητοι διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ μία ἔξαγωγή ἐνὸς ἐμπορεύματος εἰς τὸ ἔξωτερικόν. Είναι προφανὲς ὅτι κάθε παρέμβασις κοστίζει καὶ εἰς χρόνον ἀλλὰ καὶ ἔξαγωγῶν;

Αλλά τὸ πρόβλημα εἰς τὴν ἐπίλυσιν τοῦ ὁποίου καθιστεροῦμενος κατὰ τρόπον
ἀνηγυστηκὸν εἶναι ή ἀπασχόλησις. Η ἑθική μας οἰκονομία δὲν ἔχει κατορθώσει
ἀκόμη νὰ ἀπορροφήσῃ εἰς πλήρη καὶ ἀποδοτικήν ἀπασχόλησιν δόλούχορον τὸν πλη-
θυμὸν τῆς χώρας. Σύμφωνα μὲν ὑπολογισμοὺς πού, δύον καὶ νὰ μήν εἶναι ἀκριβεῖς
πλησιάζουν ὅμια τὴν πραγματικότητα, ὑπάρχουν περὶ τὸ ἐν ἐκατομμύριον ἀτομα ἐν
Ἐλλάδι ποὺ θὰ γένουντο γὰρ χρησιμοποιηθοῦν εἰς γέας ἀσχολίας χωρὶς νὰ μειωθῇ ή
σημειεῖνη παραγωγή. Τοῦτο δὲ μὴ λαμβανομένης ὑπὸ ὄψιν τῆς μεγάλης ἔξοικονομή-
σεως εἰς ἐργατικὰς δυνάμεις ποὺ εἶναι περαιτέρω δυνατή λόγῳ τῆς χαμῆλης δργα-
νιτικῆς καὶ τεχνολογικῆς μας στάθμης καὶ τῆς σχετικῶς μικρᾶς ἀπόδοσεως τῆς ἐρ-
γασίας. Εκτὸς τῶν ἀνωτέρω οἱ ἔγγεγραμμένοι ὡς ἀνεργοὶ εἰς τὰ γραφεῖα εὑρέσεως
ἐργασίας ἀνέρχονται εἰς πλέον τῶν 100.000. Ένω η Γενικὴ Συγομοσπονδία Ἐργα-
τῶν Ἐλλάδος ὑπολογίζει τοὺς ἀνέργους εἰς 250.000 πρόσωπα κατὰ τὴν περίοδον
τῆς αιχιμῆς. Εξ ἀλλού ὁ ἀριθμὸς τῶν μονέων μεταγαστεύοντων εἰς τὸ ἔξωτερον
ἀνήλθει τὸ 1960 εἰς 48 περίπου χιλιάδας.

Οι άγνωτέρω αδριθμοί σαφώς καταδεικνύουν ότι ύπάρχει ένα τεράστιον προσληματικό διάτονο τόπου. Η συγένεις της ύπαρξεως του σημαίνει διὰ τὰς μάζας ποὺ ἀφορᾷ, μεγάληγ δύσπραγιαν και ἐγκυμοεγ κινδύνους κοινωνικούς. Χωρὶς νὰ ύποτιμάται ή αξία τῶν λοιπῶν ἐπιτευγμάτων τῆς οἰκονομικῆς μας πολιτικῆς πρέπει δλων νὰ γίνη συνεδήσις ότι ή αὔξησις τῆς ἀπασχολήσεως εἶναι βασικὸς δείκτης προσδόου διὰ τὴν χώραν. Και ίσως διέτι δὲν ἔχομεν πλήρη συνεδήσιν τοῦ γεγονότος αὐτοῦ δὲν ἔχομεν φροντίσει διὰ τὴν πλήρη στατιστικὴν παρακαλούθησιν τῆς ἑξελίξεως τῆς ἀπασχολήσεως, οὕτε και ἔχει γίνει ἀκόμη ἀκριβῆς υπολογισμὸς τοῦ μεγέθους τῆς ὑπαπασχολήσεως.

Η ΕΚΒΙΟΜΗΧΑΝΙΣΙΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΣΥΝΔΕΣΙΝ ΜΕ ΤΗΝ ΕΟΚ

Είναι σήμερον γενικώς παραδεδεγμένον ότι η άπορρόφησις πληθυσμιακών πλεονασμάτων είναι δυνατή μόνον διά της έκδιομηχανίσεως. Ή δέ έκδιομηχάνισις μιᾶς χώρας είναι άρρηκτως συνδεδεμένη μὲ τὴν προαγωγὴν τοῦ ἀγροτικοῦ τῆς τομέως. Έν Ελλάδι η διοικητικά ἔξαρταται ἀπολύτως ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν ἀγοράν, τῆς ὥποιας η δυναμικότης δικά μόνον είναι περιωρισμένη ἀλλὰ ἔχει — υπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας — σχεδόν πλήρως ἔξαντληθῆ. Θά παρουσιασθῇ δημοσίᾳ μετὰ τὴν σύνδεσιν μας μὲ τὴν Κοινὴν Ἀγοράν εἰς τὸ προσεχές μέλλον τὸ πρόσθετον πρόβλημα τοῦ ηὐ-ζημένου συναγωνισμοῦ τῆς εὐρωπαϊκῆς διοικητικίας, η ὥποια θὰ προσπαθήσῃ νὰ τοποθετήσῃ τὰ προϊόντα τῆς εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀγορὰν ἐκτοπίζουσα τὰ ἀντίστοιχα ἐγγύωρια προϊόντα. Σχετικῶς δὲ πρέπει νὰ μὴ διαφεύγῃ τῆς προσοχῆς μας διτὶ δὲν θὰ χρειασθῇ — παρὰ εἰς ἑλαχίστας μόνον περιπτώσεις — η π λ η ρ η σ κατάργησις τῶν δασμῶν διὰ τὴν εἰσοδολήν τῶν εὐρωπαϊκῶν προϊόντων καὶ δὲν θὰ χρειασθῇ κατὰ συγέπειαν η ἔξαντλησις διλοκλήρου τῆς περιόδου τῶν 22 ἑτῶν διὰ νὰ αἰσθανθῶμεν τὰς δύδυνηράς συνεπείας τοῦ εὐρωπαϊκοῦ συναγωνισμοῦ. Εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων μὲ τὰς δασμαίας μειώσεις τῶν δασμῶν κατὰ 10 η 20 η 30% (κατὰ περίπτωσιν) θὰ καθίστανται ἀσυναγώνιστα τὰ προϊόντα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀγορᾶς. Εἰς ἀντιστάθμισιν τοῦ θανατίμου αὐτοῦ κινδύνου διὰ τὴν υπὸ διαπαιδαγώγησιν διοικητικίαν τῆς Ελλάδος, προβάλλεται η δυνατότης διεισδύσεώς μας εἰς τὰς ἀγοράς διοικητικῶν προϊόντων τῶν νέων συνεταίρων μας. "Ολοι πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν διτὶ θὰ πραγματοποιηθῇ μία παρομοία ἐπιδίωξις, αἱ δυσχέρειαι τῆς ὥποιας είναι πάντως δρθαλμοφανεῖς τουλάχιστον υπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας. Καὶ ἀκριθῶς υπὸ τὴν ἀμεσον ἀντὴν ἀπειλήν ἔξουθενώσεως ἐν συνδυασμῷ μὲ τοὺς ἀνοιγομένους νέους, δυσχερεστάτης ἀξιοποιήσεως, δρίζοντας, διαγράφεται τὸ πλαίσιον ἐντὸς τοῦ ὥποιου πρέπει νὰ κινηθῇ η νέα οἰκονομική μας πολιτική.

Δὲν είναι δύσκολον νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς ποιὸν ἀθλον καλεῖται νὰ ἐπιτελέσῃ η Ελλάς δταν η ἐπίλυσις τοῦ δασκοῦ τῆς προβλήματος ἔξαρταται ἀπὸ τὴν ἀπώθησιν ἀρ' ἐνδὲ τῆς εἰσοδολῆς τῶν ξένων διοικητικῶν προϊόντων καὶ ἀρ' ἐτέρου ἀπὸ τὴν διεισδύσιν τῆς εἰς τὰς διοικητικὰς ἀγορὰς τῆς δυτικῆς Εὐρώπης. Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ κατ' ἀμοιβαιότητα «ἀφοπλίζονται» καὶ ἔναντι τῆς Ελλάδος καὶ δπως λέγεται, «προσφέρονται ὡς μία ἀγορὰ 160 ἐκατομμυρίων ψυχῶν ἐτοίμη νὰ ἀπορροφήσῃ τὰ Ελληνικὰ προϊόντα». Διὰ νὰ υπάρξουν ἐπίλεις ἐπιτυχίας εἰς τὸ δυσχερεστατον αὐτὸν ἔγχειρημα χρειάζεται πλήρης η συμπαράστασις καὶ η κατανόησις τῆς διοικήσεως.

ΑΠΟΣΑΦΗΝΙΣΙΣ ΤΩΝ ΚΡΙΤΗΡΙΩΝ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Συχνὰ λέγεται αὐτὴν τὴν περίοδον διτὶ μετὰ τὴν σύνδεσιν μας μὲ τὴν Κοινὴν Ἀγοράν πρέπει δλαι αἱ προσπάθειαι μας νὰ στραφοῦν μόνον πρὸς τὰς διοικητικίας, αἱ δποιαὶ είναι διώσιμοι καὶ συναγωνιστικοί. Δὲν υπάρχει ἀμφισσοία διτὶ εἰς τὴν ἐπιδίωξιν αὐτὴν υπάρχει μέγα μέρος ἀληθείας. Αλλὰ νομίζομεν διτὶ θὰ διλέθητον σφάλμα ἐὰν περιωρίζετο η κρατικὴ συμπαράστασις καὶ προστασία μόνον εἰς τὰς διοικητικίας ἐκείνας ποὺ εὐθὺς ἔξ αρχῆς είναι ἀνταγωνιστικοί. Αἱ διοικητικίαι ποὺ συνιστοῦν ἐκείνο τὸ ποιὸν συνήθως ἀποκαλοῦμεν «έκδιομηχάνισιν» ἀποτελοῦν ἔνα εύρυτατον πλέγμα ἀλληλεξαρτωμένων καὶ στενῶς συνεργαζομένων διοικητικῶν μονάδων ἀνερχομένων εἰς πολλὰς ἐκατοντάδας. Μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τῆς εὐρύτερας κινήσεως πρὸς έκδιομηχάνισιν δημιουργοῦνται μικρότερα συμπλέγματα στενώτερον ἀκόμη συνεργαζόμενα καὶ ἀλληλοσυμπληρώμενα. Αὐτὰ τὰ διλοκληρωμένα συμπλέγματα είναι ποὺ ἀπορροφοῦν συνήθως μεγάλας μάζας ἐργατικοῦ δυναμικοῦ. Κατὰ συγέπειαν είναι ἀπολύτως δικαιολογημένον νὰ προωθήσωμεν μέσα εἰς τὰ συμ-

πλέγματα αὐτὰ ἐνδιαιμέσους η ἀκόμη καὶ δασικάς διοιμηχανίας πού ἐνώ δὲν εἶναι εὐθὺς ἀμέσως συναγωνιστικαὶ εἶναι ἐν τούτοις ἀπαραίτητοι διὰ τὴν προώθησιν τῶν λοιπῶν διοιμηχανιῶν τοῦ συμπλέγματος. Ή κρίσις μᾶς περὶ τοῦ δικαιολογημένου η μὴ τῆς προστασίας μιᾶς διοιμηχανικῆς μονάδος πρέπει πάντοτε νὰ γίνεται ἐντὸς τοῦ εὑρυτέρου πλαισίου τῆς ἐπιδιωκομένης ἐκδιοιμηχανίσεως. Δικαιολογεῖται δὲ ὑπὸ τὸ πρίσμα αὐτὸν γὰ τὸ ἔξαντλήσιμεν ὅλα τὰ δυνατὰ περιθώρια προστασίας πού μᾶς ἐπιτρέπονται ἀπὸ τοὺς δρους τῆς συμφωνίας συνδέσεως μας μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Οἰκονομικὴν Κοινότητα. Τοῦτο δὲ δικαιολογεῖται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι μὲ τὴν γενικωτέρου ἀγάπτυξιν τῆς χώρας καὶ τῆς διοιμηχανίας τῆς δημιουργούνται συνθῆκαι ποὺ καθιστοῦν συναγωνιστικάς καὶ διοιμηχανίας αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἰδρύσεώς των καὶ μὲ στεγάς προσπτικάς δὲν ἥσαν συναγωνιστικαὶ.

Ἡ γένα οἰκονομικὴ πολιτικὴ τῆς χώρας μας σκοπὸν θὰ πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν κάλυψιν τῶν κενῶν ποὺ παρουσίασε νὴ μέχρι τοῦδε ἐφαρμοζομένη. Χωρὶς νὰ παραμεληθοῦν οἱ σημειερινοὶ στόχοι θὰ πρέπει νὰ προστεθοῦν νέοι εἰς τοὺς ὄποιους μάλιστα θὰ δοθῇ ηὐξημένη προτεραιότης. Βασικὸς ἀντικειμενικὸς σκοπὸς θὰ είναι η ἀδησίς τῆς ἀπασχολήσεως καὶ η ἐκδιοιμηχάνισης τῆς χώρας. Ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν πρὸς πραγματοποίησιν των ἀποτελεῖ η ἀδησίς τῆς ἀνταγωνιστικότητος τῆς ἐλληνικῆς παραγωγῆς. Πλέον συγκεκριμένοι στόχοι θὰ είναι η ἀδησίς τῶν ἔξαγωγῶν, η ἀδησίς τῆς παραγωγικότητος τῆς ἐργασίας καὶ η μείωσις τοῦ κόστους τῆς παραγωγῆς.

Ἡ πραγματοποίησίς των είναι διμολογούμενῶν μία δυσχερής καὶ περίπλοκος ὑπόθεσις. Χρειάζεται ἐν πρώτοις μία σωστὴ ἐπανάστασις εἰς τὴν νοοτροπίαν καὶ τὸν τρόπον δράσεως τῶν δημοσίων μας ὑπηρεσιῶν. Ἄλλα καὶ η κοινὴ γγώμη πρέπει γὰ διαφωτισθῆ καὶ γὰ ἀγιτληφθῆ πλήρως τὴν σημασίαν τῆς αὐξήσεως τῆς ἀνταγωνιστικότητος τῆς χώρας μας. Θὰ πρέπει γὰ συνειδητοποιήσωμεν ὅτι ὅλαι αἱ προσπάθειαι μας δι᾽ ἔνα καλύτερον μέλλον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδος θραύσουται κατὰ τρόπον ἀποφασιστικὸν μόλις ἔλθουν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν ἀνωτέραν δργάνωσιν, τὴν τεχνολογικὴν ὑπεροχήν, τὴν μεγαλυτέραν οἰκονομικὴν δύναμιν καὶ τὰς μεγαλυτέρας ἀπαιτήσεις τοῦ κόστους τῶν ἐργασιῶν καὶ τοῦ καταγαλωτικοῦ κοινοῦ τοῦ ἔξωτερικοῦ. Εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν τὸ πᾶν θὰ ἔξαρτηθῇ ἀπὸ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὄποιον θὰ ἀγιτιδράσῃ εἰς τὰ νέα συνθήματα καὶ τὰς νέας προσπαθείας διὶστακός τομεύει. Οὐ "Ἐλλην ἐργαζόμενος κοντά εἰς τὴν μεγάλην του πεποίθησιν διὰ τὸ «δαιμόνιόν του» πρέπει γὰ συνειδητοποιήσῃ ὅτι ἔχει πολλὰ νὰ μάθῃ ἀκόμη καὶ ὅτι πρέπει γὰ αὐξήσῃ τὴν προσπάθειάν του καὶ γὰ αὐξήσῃ τὴν παραγωγικότητά του διὰ νὰ δυνηθῇ γὰ συναγωγικῇ ἐπιτυχῶς τὸν συγάδελφόν του τῶν προηγμένων χωρῶν.

ΑΣΘΕΝΕΣ ΤΟ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ ΤΗΣ «ΕΓΘΗΝΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ»

Πρέπει δολοὶ γὰ ἀγιτληφθοῦν ὅτι είναι μῆθος παραπλαγητικὸς καὶ ἐπικίνδυνος τὰ δοσαὶ λέγονται περὶ τῶν δυνατοτήτων τῆς ἐλληνικῆς διοιμηχανίας ὡς ἐκ τοῦ εὐθηνοῦ ἡμερομίσθιου. Τὸ εὐθηνὸν ἡμερομίσθιον εἶναι πραγματικότης μόνον διὰ τὴν ἐντελῶς ἀνειδίκευτον ἐργασίαν καὶ δὲν πρέπει γὰ εὐχάριμεθα σύτε καὶ εἶναι δυνατὸν γὰ ἀποτελέση μόνιμον χαρακτηριστικὸν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν πραγματικότητα. Ἔνα πάση δὲ περιπτώσει δοσοὶ ἀνερχόμεθα τὴν κλίμακα τῆς ἔξειδικεύσεως τόσουν διλιγότερον εὐηγέρχα συγκρίνεται τὸ ἐλληνικὸν μὲ τὸ ἔγον ἡμερομίσθιον. Ἄλλα περισσότερον λόγως παντὸς ἀλλοῦ ὁ Ἐλλην ἐπιχειρηματίας καὶ διοιμήχανος θὰ πρέπει γὰ ἀποδεῖξῃ — δοταὶ τὸ κράτος δημιουργῆσον τὸ ἀπαραίτητον εὔγονόν κλῖμα — καὶ διτὶ γνωρίζει νὰ προγραμματίζῃ καὶ γὰ ἐργάζεται μὲ μαχράν πνοὴν καὶ διτὶ δὲν εἶναι μόνον τὸ εὐκολόν καὶ ταχὺ κέρδος πού τὸν συγκινεῖ. Ἐπίσης πρέπει γὰ εἶναι εἰς θέσιν γὰ διοικήσῃ καὶ δργανώσῃ τὰς ἐργασίας του μὲ τὰς συγχρόγους ἐπιστημονικὰς μεθόδους, αἱ ὁποῖαι μόγαι καθιστοῦν ἀνταγωνιστικὰς τὰς ἐπιχειρήσεις εἰς τὸν διεθνῆ στίβον.